

Отже, відкриті місця (майданчики), відведені для того, щоб водії ставили (залишали) на певний час свої автомобілі, потрібно називати *паркувальними*.

К.Г. ГОРОДЕНСЬКА

ЕСЕ І ЕСЕЙ

В українській фаховій мові, передусім у літературознавчих виданнях, а також в електронних та друкованих засобах інформації помітне активніше вживання форм *есей*, *есеї* та ін. Донедавна переважав невідмінюваний іменник *есе* і зрідка траплялися *есей* і навіть *есея*, які вживали здебільшого класики української літератури минулого сторіччя та деякі літературні критики. Словники зафіксували цей іменник французького походження зі значеннями: 1) 'невеликий за обсягом прозовий твір, що має довільну композицію і передає індивідуальні думки та враження з конкретного питання і не претендує на вичерпне трактування теми'; 2) 'жанр на перетині художньої та публіцистичної творчості'. Хоч художні тексти у стилі *есе* відомі з часів античності, появу цього жанру пов'язують з іменем Мішеля Монтеня, який з 1572 року й до кінця життя працював над своїм найбільшим літературним твором, що мав назву «Essai».

У найновіших довідкових виданнях, зокрема в орфографічних і деяких тлумачних словниках, енциклопедіях, подано невідмінюваний іменник *есе* і відмінюваний іменник чоловічого роду *есей* як рівнозначні. Тоді чим відрізняються ці два іменники в українській мові? А тим, що запозичення *есе* відтворює його вимову у французькій мові, але воно не пристосоване до граматичного ладу української літературної мови, бо не відмінюване. Слово *есей* адаптоване до її словозмінної системи, адже його відмінюємо за зразком іменників II відміни чоловічого роду з основою на м'який приголосний, пор. в однині: *есей*, *есея*, *есеєві* (*есею*), *есей*, *есеєм*, (в) *есеї* (*есеєві*); у множині: *есеї*, *есеїв*, *есеям*, *есеї*, *есеями*, (в) *есеях*. Саме ця граматична ознака зробила слово *есей* органічнішим для українського вжитку.

І.А. КАЗИМИРОВА

ОСКАРЖУВАТИ – ОСПОРЮВАТИ

В українській мові слово *оскаржувати* вживають зі значенням 'офіційно подавати скаргу у вищу інстанцію, протестуючи проти якого-небудь рішення, чийх-небудь дій і т. ін.' (Словник української мови: в 11-ти т. Київ, 1974. Т. V. С. 767), а слово *оспорювати* – зі значенням 'юр. Домагатися відновлення свого права на що-небудь через суд.' (Словник української мови: в 11-ти т. Київ, 1974. С. 782).

У «Юридичній енциклопедії» за ред. Ю.С. Шемшученка подано словникову статтю лише до слова *оскарження*: «звернення зі скаргою до державних органів і органів об'єднань громадян з приводу незаконності чи необґрунтованості